

ENTREVISTA

Julia de Jòdar

Narrador

JOSEP LOSADA

► ► ►
justifica a l'hora d'optar per un llenguatge més elevat. El mateix passa amb el personatge de l'Angustias, que quan parla de *Hamlet* adopta un to entre moral i erudit que teòricament no li correspondria. La meua novel·la no és estrictament realista i, per això, tinc llicència per transcendir el llenguatge típic de la classe obrera. Prefereixo que la parla dels personatges reflecteixi la seva situació moral, que no pas la seva situació social i econòmica.

LD. ¿No li interessa narrar en termes exclusivament realistes?

JJ. No, perquè no m'agradaria caure fàcilment en el costumisme. Fujo del realisme perquè necessito elevar el to dels meus personatges quan parlen de les seves passions, dels seus anhels. Si volgués correspondre'm amb la realitat, m'hauria de posar al nivell del sàinet i els meus personatges s'oblidarien fàcilment. Jo, en canvi, vull que el lector els recordi com a gent que estima, que desitja i que anhela.

LD. No li feia por acabar escrivint un melodrama ple de passions desmesurades?

JJ. No i, de fet, no amago que he utilitzat expressament certs aspectes del melodrama. Per exemple, la novel·la cita elements com ara els serials radiofònics del tipus *Ama Rosa*, novel·letes rosa com les de Corín Tellado i peces teatrals de passions, sang i fetge com *La malquerida*. I, precisament, els incloc per posar en relleu com certa gent es rebel·lava contra aquesta subcultura que oficialment el règim volia imposar entre les classes obreres.

LD. En el seu llibre, són principalment les dones les que més intenten transcendir aquesta subcultura...

JJ. Sí, perquè dones com l'Angustias, la Lilà, la Gertrudis i la Jorgina de Lerma són les que viuen les grans passions. Els homes de l'obra, en canvi,

comprehen menys la seva pròpia situació, són més reaccis a explicar què senten i, quan ho fan, és per demostrar que són ells els que manen. Acaben malament, perquè l'orgull els pot i no saben reconèixer les seves debilitats.

LD. ¿'El trànsit de les fades' és una novel·la de dones?

JJ. Totalment. Les dones de l'obra són les úniques que assumeixen les seves passions. Només cal veure el cas de la Felisa, l'obrero amant del director de la fàbrica tèxtil disposada a sacrificar el seus sentiments perquè la persona que estima es pugui casar amb una dona de més profit. Els homes de la novel·la, en canvi, no assumeixen riscos i no saps mai què els mou a actuar de la manera que ho fan. Són personatges a mig fer.

LD. Quan té previst treure el darrer volum de la trilogia?

JJ. M'agradaria enllestir-lo l'any vinent, però quan vaig escriure *L'àngel de la segona mort*, també vaig dir que trigaria un any a treure el segon volum de la trilogia i n'he trigat quatre!

LD. ¿El fil conductor d'aquest darrer llibre continuarà sent en Gabriel?

JJ. Sí. La meua intenció és mostrar-hi com en Gabriel abandona la llar materna per anar a treballar a ciutat, en una foneria. Podríem definir el tema del tercer volum com la iniciació d'en Gabriel al món dels homes. El llibre s'acabarà amb la riuada del Besòs de l'any 1962, amb un Gabriel que ja és tot un home que es pot valdre perfectament per ell mateix i que ja ha assolit la seva maduresa emocional.

LD. Després d'aquesta trilogia, què té pensat escriure?

JJ. Si puc, una altra trilogia! Però això ja es veurà. Es tractaria de continuar la història del Gabriel ja com a adult establert a la ciutat.

LD. Entre el primer llibre de la seva

trilogia i aquesta segona entrega, va aprofitar per escriure 'Zapata als encants'. ¿Té previst treure al mercat algun altre llibre de contes mentre va escrivint les seves novel·les?

JJ. Tinc ganes de tornar a escriure sobre el protagonista del tercer relat de *Zapata als encants*: en Ximo Ximoi. És un personatge que ha decidit morir de gras i que l'únic que fa és menjar i contemplar el món a través d'un telescopi des de dalt del seu terrat.

LD. Què l'atreu, d'aquest personatge?

JJ. Que en Ximo Ximoi li dona la volta a la realitat d'una manera estripada. Utilitza la sàtira i el dard enverinat per desbarrar contra el món. És com si fos una mena de consciència crítica que va llançant jaculatories per protestar contra l'estat de les coses. Crec que el moment actual que estem vivint dona molt per treure-li suc a un personatge d'aquest tipus.

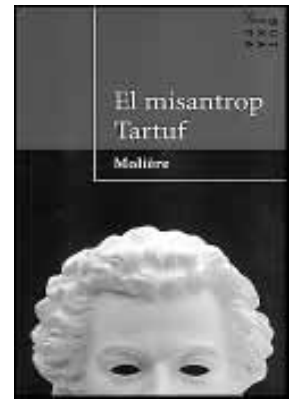
LD. Va escriure la seva primera novel·la als 54 anys, sense cap mena de pressió, però l'obra va aconseguir dos premis: el Ciutat de Barcelona i el Blai Bonet de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. ¿S'ha sentit menys lliure a l'hora d'escriure la segona part?

JJ. En absolut. Per mi, a cada novel·la, és com si comencés de nou. Passa el mateix que quan et banyes: cada vegada has de provar si l'aigua està freda o calenta, encara que ja hagi passat pel mateix infinitat de vegades. Ara tinc més experiència com a autor i això em dona més recursos i més fluïdesa quan em poso a escriure. Però no sento cap mena de pressió: si me'n surto, bé, i si no, doncs, torno a començar i ja està. De fet, d'*El trànsit de les fades* n'he fet quatre o cinc versions diferents. Tampoc vull que la literatura sigui el centre de la meua vida, encara que quan m'hi poso, m'agrada fer-ho a consciència.

L'APARADOR

Luis G. Tosar, *Invocació d'un temps*. Viena Edicions. Barcelona, 2001.

Molière, *El misantrop i Tartuf*. Proa. Barcelona, 2001.

Antologia poètica, revisada i ampliada, de Luis González Tosar, prologada per Pere Gimferrer, que recull les seves millors obres escrites entre el 1986 i el 2000, un cicle complet de la seva tasca poètica. Publicada en edició bilingüe: galleg i català (traduït per Pau Joan Hernández).

Reedició en butxaca d'aquestes dues importants obres teatrals d'un dels dramaturgs més genials de la història: Molière, pseudònim de Jean-Baptiste Poquelin (París, 1622-1673), expert en la sàtira de costums socials i dominador de tots els ressorts del teatre. Versió traduïda per Joan Oliver i prologada per Àlex Broch.

Antoni M. Alcover, *Per la llengua*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Barcelona, 2001.

Ramón J. Sender, *Imán*. Destino. Barcelona, 2001.

Editada per Josep Massot Muntaner, aquesta obra és una selecció dels criteris lingüístics de mossèn Alcover, una de les personalitats més considerades i més discutides de la Mallorca dels segles XIX i XX i un dels lingüistes i folkloristes més importants.

Reedició dins la col·lecció *Clàssics Contemporàneos Comentados* d'aquesta novel·la de Sender situada en el Marroc de la guerra colonial. Els textos de l'autor de *Réquiem por un campesino español*, *El rey y la reina* i *Crónica del alba* han estat comentats per l'escriptor madrileny Lorenzo Silva.

Massimo Cacciari i Carlo Maria Martini, *Diàleg sobre la solidaritat*. Empúries. Barcelona, 2001.

Mercè Company, *Personatges*. Manual de creació i caracterització. Pòrtic. Barcelona, 2001.

Cacciari, alcalde de Venècia i filòsof, i Martini, arquebisbe de Milà, dialoguen en aquest assaig breu sobre el concepte *solidaritat*. Denuncien que els polítics i la societat civil han deixat en mans del voluntariat la defensa dels pobres.

Mercè Company, fundadora de l'Aula de Lletres, narradora i guionista de cinema i televisió, ens ofereix aquest manual, on trobarem les múltiples possibilitats que tenim a l'hora de crear i caracteritzar personatges de ficció.